

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyugdíj vagy segélegyesület.

(folytatás és vége.)

A lipótvári értekezlet ama második határozata, hogy alakítandó egyesületünk föltétlenül valamely már fönnálló egyesülethez csatlakozzék és pedig akár az országos erdészeti, akár pedig az országos gazdasági egyesülethez, elfogadható lenne ugyan és a magunk szempontjából ezt annál kevésbé elleneznők, mert hiszen ez volt nekünk is kezdettől fogva tervünk, melytől nem szívesen térünk el, hanem azt az okot, melyet erre nézve fölhoznak, nem tehetjük magunkévá. A tisztelt értekezlet ugyanis azzal okolja meg eme kívánságát, hogy csatlakozás esetén az adminisztratív költségek legalább felénnyire fognak lepadni, illetve megtakaríthatók lesznek. Mi a magunk részéről támaszkodunk abban, hogy a hivatkozott egyesületek bármelyike is egyesületünk adminisztrációjával és pénzkezelésével egybekötött nem csekély munkát minden recompensáció nélkül, ingyen magára vállalná, mert tisztviselőit neki is a mostani munkájuk árányában díjazni kell s a mi kezelésünk átvételével vagy ezt a díjazást fog majd kellenie a munka szaporodásához arányitva fölemelni, vagy esetleg — a mi még valószínűbb — egy új munkaerőt alkalmazni, mely kizárólag a mi egyesületünk teendőivel foglalatoskodjék.

Véleményünk szerint azonban a csatlakozás eszméje nem ejtendő el, sőt azt minden áron fönn tartandónak véljük s midőn ezt tesszük, ama meggyőződésünk behatása készlet erre,

hogy az ilyen tekintélyes egyesületek erkölcsi magassága, vezérferfiainak a közéletben való kiváló szereplése nagyban fog hozzájárulni az egyesületünk iránt való bizalom fokozásához, melynek révén a magán uradalmak legtöbb része is megnyerhető lesz arra, hogy egyesületünket nem csak erkölcsi, hanem anyagi támogatásban is részesítse.

Az értekezlet véleménye szerint egyesületünk élére egy befolyásos, magas rangú egyéniség állítandó. Ehez a véleményhez a magunk részéről szívesen hozzá járunk, ilyen férfinak pedig az országos főerdőmester urat véljük legalkalmasabbnak lenni, mert míg egy részt ez személyiségének és állásának súlyával nagy mértékben hozzá járuland egyesületünk tekintélyének növeléséhez, addig másrészt meg vagyunk arról győződve, hogy az a férfi, ki ezt a magas tisztet viseli, szívvvel lélekkel csüng az erdészeti ügyein s így természetesen igaz barátja, jóakarója mind azoknak, kik ennek az érdekeit szolgálni hivatva vannak. Ez a meggyőződésünk bátorított föl arra, hogy ügyünk híveinek előzetes meghallgatása nélkül is már kérvényt intéztünk a mostani országos főerdőmester ur, Scholz Gyula ő méltóságához, melyben míg egyrészt föl kértük a védnökségnek majdan leendő elvállalására, addig másrészt meghívtuk a pünkösdkor megtandó közgyűlésünkre s hisszük, hogy kérésünk mindkét irányban meghallgatásra talál.

Legnagyobb bámulatba ejtett azonban az, mit a tisztelt értekezlet a kiadott nyilatkozatra vonatkozólag határozott s nem értjük semmi-kép sem az ott nyilvánult általános fölháborodást.

Az értekezlet arra az álláspontra helyezkedett, hogy a nyilatkozatra lett volna ugyan szükség, de csak statisztikai szempontból és nem kötelező erővel.

Ez a határozat arra enged következtetni, hogy az azt hozók nem voltak tisztában azzal, hogy tulajdonképpen mi fölött határoznak, hanem egyszerűen beugrottak valamely olyan indítványozó javaslatába, ki nincs egészen tisztában a magyar nyelvvel s a jogi érzelme sincs teljesen kifejlődve, mert ha ezek birtokában lett volna, akkor meggyőződhetett volna arról, hogy a kibocsátott nyilatkozat csakugyan a statisztika szempontjából készült, mert a kötelezés nem föltétlen, hanem csak föltételes, kifejezés adatván abban annak, hogy az aláíró abban az esetben, ha az országos erdészeti altiszti nyugdíj egyesület megalakul, annak tagja lesz, nyilvánvaló tehát a föltételező „ha” szócskából, hogy itt csak arra nézve óhajtottunk tájékoztatást nyerni, hány résztvevőre számíthatunk majd az egyesület megalakítása után azonnal s vajjon eza szám lesz-e oly nagy, hogy azzal a megalakulást aggodalom nélkül kimondhassuk.

A mi magát a lekötelezést illeti, azt tudniillik, hogy az aláíró arra az esetre, ha az egyesület megalakul, elhatározását megváltoztatva attól visszalépne, az egy évi tagsági díjat megfizetni magát kötelezi, tisztán arra való, hogy ezzel a komoly és életbe vágó dologgal senki nemtelen játékot ne űzhessen, a többi társakat és a közvéleményt föl ne ültethesse, hanem annak komolyságát minden tekintetben elismerje.

Azt pedig, hogy már a megalakulása alkalmával az egyesület hány egészen biztos tagra fog számíthatni, föltétlenül tudnunk kell, mert ha az eddigi lanyhaságot, nem törődést és nembánomságot továbbra is tapasztalnók, okosabban cselekednénk, ha az egész eddigi fáradozásunkra keresztet vetve annak eredményét egyszerűen sutba dobjuk s többé a kérdést fölszínre nem hozzuk.

Nekünk nem olyan egyesületre van szükségünk, mely napról-napra tengődni fog, hanem igenis olyanra, melyre az egész világ előtt büszkén fogunk hivatkozhatni s nem lesz okunk sohasem megbánni vagy szégyenleni, hogy

azt megalakítottuk, de hogy ezt tehessük, nem szabad szörszálhasogatóknak s minden csekélység fölött perpatvarkodóknak lennünk, hanem igenis szükségünk van a legnagyobb egyetértésre, kitartásra és áldozatkésziségre, mert ezek egyedül ama szép tulajdonságok, melyek a teljes sikert biztosíthatják. Az, hogy így vagy amúgy kereszteljük-e meg egyesületünket, teljesen mellékes dolog, mert nem a név, hanem a tevékenysége és annak eredménye van hivatva annak a közbecsülést kivívni, valamint hogy hiába keresztelünk bárkit is a legszentebb férfiak nevére, ha egyébként a szentnek tulajdonságait magában nem egyesíti, soha sem válik neve révén szentté.

Nem tagadjuk, hogy nagyon fájdalmasan érintené az összességet az, ha a lipótvári m. kir. erdőhivatal altiszti személyzete tisztán csak azért vonná ki magát a létért való küzdelemből, mert egy semmit vagy alig valamit mondó javaslata méltánylásra nem talált, mindazonáltal ebbe is, mint sok annyi más keserűségbe, mely már az életben minket ért, bele kellene törődnünk, azt hisszük azonban, hogy a dolog nem fog ide kilyukadni, mert mostani sorainkat ha figyelemmel elolvassák, jobb meggyőződésre fognak jutni s maguk is elismerik majd, hogy téves ösvényre tévedtek határozatuk meghozatalánál.

Mindezeket pedig nem azért mondtuk itt el, hogy sorainkkal bárkiben is keserűséget keltsünk, mert minket az értekezlet által hozott határozatok — igazságunk tudatában — egy csöppet sem bántottak, sőt megvalljuk az igazat, hogy a fölszólalás inkább kedvünkre való volt és megörvendeztetett, mert megismerni engedte egy nagyobb testület ébenlétét és éberségét, melylyel mozgalmunkat kíséri s hajlandóságát arra, hogy ebből magának részt követeljen, hanem igenis azért, hogy szándékainkat, terveinket egészen tisztán, leplezetlenül tárjuk hivatkozásunk elé s módot nyujtsunk ezeknek is a kérdéshez való hozzászólásra akkor, midőn már a két ellentétes nézet előttük kitarva van.

A cselekvés ideje immár küszöbön van s azt a kapesot, mely minket összetart, nem szabad többé lazítanunk, hanem működnünk kell annak minden kitelhető módon való megerősítésén, mert csak így remélhetjük a világ csufoskodását az elért teljes siker segítségével elkerülhetni.

LEVELEZÉS.

Minél jobban közeledik a döntő pillanat, mely hivatva lesz az erdészeti és vadászati altiszti személyzet jövőendő viszonyaiban nagy fordulatot előidézni, mindig több és több levél érkezik hozzánk minden vidékéről hazánknak, nyilvános és félremagyarázhatlan bizonyosságul annak, hogy a megindított mozgalom hullámai mind nagyobb mederben hömpölyögnek s hogy az az ébredés, mely az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnél észlelhető, nem mulandó délibáb, hanem az állandóság jellegével bír.

A beérkezett levelek egy része ugyan már megvitattott dolgokat tárgyal s tán fölöslegesnek látszik sokak előtt azoknak közlése, mi mégis megmaradunk annál az elfoglalt álláspontunknál, hogy azokat szükséges nyilvánosságra hoznunk, mert a másoknál tapasztalt lekesedés bizonyára rá fog ragadni sok olyanokra, kik még eddig közönnyel szemlélték küzdelmünket s őket is beszóllítja harcisorainkba.

Van még egy másik előnye is az ilyen levelek közlésének, nevezetesen a tanulás, a műveltség fokozása. A levelek íróinak ugyanis nem hivatásszerű foglalkozása az irodalmi téren való munkálkodás, őket hivatásuk a szabad természetbe szóllítja, minek természetes folyománya az, hogy a helyes írás és fogalmazás mesterségében hátramaradnak. Az ilyenek nagy hasznát veszik annak, ha beküldött dolgozataikat a mi átdolgozásunkban, esetleg módosításában és helyesbítésében gondosan áttanulmányozzák, mert ez által figyelmessé lesznek téve az áltaunk elkövetett nyelvi és fogalmazványi tévedésekre s a tapasztaltakat emlékezetükbe vésve előbbi hibáik mindinkább apadni s végre teljesen eloszlani fognak. Közel öt év alatt ezen a téren szerzett tapasztalataink teljesen igazolják állításunkat s örömmel constatálhatjuk, hogy állandóbb munkatársaink a fogalmazás és helyesírás terén nagy, sőt nem ritkán bámulatos haladást tettek.

Az újabban beérkezett leveleket alábbközöljük.

Petrosény 1899 április 22.

Folyó hó 18-án megjelent 29 számú lapunkban „Tisztító tűzben” czim alatt közölt vezérczikkre nézve megjegyzem, hogy a mennyiben az abban kifejtett eszmék kivihetők lennének, az a megalakítandó egyesületünknek csak tiszteletére és javára válnék, sőt véleményem szerint a tagok száma is legalább 10 százalékkal szaporodnék, mert szó a mi szó, sokat visszaretent az a veszély, hogy ha 5—6 évi tagság után a sors őket az erdészeti pályát elhagyni kényszerítené, abban az esetben tagságuk megszűnnék és csupán a már általuk befizetett csekély összeggel lennének kénytelenek beelégedni, sőt esetleg ezt is elveszíteni, mert hiába, nagy csapás lenne bármelyikünkre, ha silány fizetéséből nagy önmegtagadással és

nélkülözések mellett megkuporgatott pénzecskéjét elveszítené.

Az első húrnak megpendítése óta folytonosan azon fáradozom, hogy ügyünknek újabb és újabb hiveket szerezzek, közlöm velük a szükséges tudnivalókat, hivatatom, buzdítom, lelkesítem, de minden törekvésem a főtebb fölhozott kikötésen hajótörést szenved. Ha ez az akadály el lesz hárítva, ez úgy az egyesületnek, mint az azt létrehozó szerkesztő urnak tiszteletére válnék.

A magasabb életkort elért kartársaknak a nyugdíj egyesületbe rendes tagokul leendő felvétele kérdésében abban a véleményben vagyok, hogy az olyanok, kik az alakító gyűlés által megállapítandó életkort már túllépték, egy külön — tisztán csak a betegsegélyezés és temetkezés céljait szolgáló alapdíjainak megfizetése ellenében vétessenek fel, vagy pedig a túlhaladott éveik számának megfelelő tagsági díjakat visszamenőleg utólagosan fizessék be, különben ez csak saját egyéni véleményem s a döntést megnyugvással bízom a tisztelt közgyűlésre.

A gyűlésen redkivül fölhatalmozódott teendőim miatt legnagyobb sajnálatomra nem vehetek részt, az egyesületnek azonban mindenesetre és minden körülmények között tagja óhajtok lenni, sőt igyekezni fogok még több rendes tagot is szerezni, mely célra kérem egyelőre 5 nyilatkozatot czimemre küldeni.

A szerkesztő úr költségeinek és egyéb kiadásoknak fedezésére szolgáló egy koronát már beküldtem, nem tudom, beérkezett-e? (Igen. Szerk.).

Végül fölkérem szerkesztő urat, hogy — ha nem esnék terhére — a gyűlésen engem képviselni sziveskedjék.

Bátor harcossainknak sok szerencsét kívánok a diadal kivívásához

Jobb Antal

kerületi főerdővéd.

Znió-Váralja 1899 április 25.

Nehezen és lassacskán bár, de mégis szaporodik azoknak a száma, kik az erdészeti segély és nyugdíj egyesületnek tagjai óhajtanak lenni; úgy látszik, hogy valahára fölébrednek alvó társaink s legalább ezren összecsoportosulunk. A mi erdőgondnokságunktól ketten máshová lettek áthelyezve s így csak öten maradtunk, azonban mindnyájan rendes tagjai óhajtunk lenni s mint már volt szerencsém jelenteni, a gyűlésen részt veendek. Kérek czimemre 5 darab nyilatkozatot küldeni, hogy azokat társaim által kitöltetve mielőbb beküldhessem.

A gyűlésen való megjelenés idejét jó lenne a résztvevőknek úgy megválasztani, hogy ha már nem szombaton este, legalább a gyűlés napján a reggeli vonatokkal érkezzenek meg, hogy a délelőtti folyamán a délutáni tanácskozás tárgya fölött alkalmuk legyen eszmét cserélni.

Az alapszabályok minden szakaszával meg vagyok

elégedve, csupán a 13. § d., pontjával nem, mely azt mondja, hogy a kik önkényt elhagyják szolgálatukat, elvesztik nyugdíjra való igényüket, már pedig többen is lehetünk vagy leszünk olyan fiatalabb erdőőrök, kik daczára annak, hogy még alig vagyunk 30 évesek, már 5—6 sőt több évi szolgálatra tekinthetünk vissza, így tehát ha még ezután 30 évet szolgálunk és ez idő alatt tagsági kötelezettségeinknek mindenben eleget tettünk, miért ne érdemelnők meg a kiszabolt nyugdíjat? Különben az, aki — kivált a felvidéken — 30 évet töltött szolgálatban, bizon önkényt is elmehet nyugdíjba s az is bizonyos, hogy azt már nem fogja soká élvezhetni, Különben nem akarok én itt törvényt szabni, hanem szóljanak a dologhoz a többi kartársak is, mert a többség határozatát én megnyugvással fogadom.

Méltányos lenne, hogy azok, kik kebelükből megbizottat küldenek a gyűlésre, annak költségeihez legalább részben hozzájáruljanak, különben jó lesz, ha mindenki, a ki csak teheti, folyamodik az államvasutakhoz féláru menetjegyért, mint azt magam is megteendém.

Most pedig kérem a jó Istent, hogy engedje egészségben megérnünk a szent pünkösdi ünnepeket, melyeken célunkat elérni s nagyrabecsült szerkesztőnket, ki érdekünkben annyit fáradozott és fáradozik, személyesen üdvözölni reméljük.

Győrffy Illés
közalap. erdőőr.

Pusztavázsony 1899 április 23.

A megrendelt lappéldányokat időközben megkapván, előző soraim tárgytalanná váltak.

Ezzel a levelemmel egyidejűleg négy koronát is tettem a postára, mint az előkészületi költségekhez való hozzájárulást részemről, továbbá Zalka József, Grózmán Antal és Huszár Pál kartársaim részéről. Egyidejűleg felkérem szerkesztő urat 4 darab nyilatkozatot mielőbb hozzám juttatni.

Ha a jó Isten megsegít, a gyűlésen mind a négyen részt fogunk venni, ezenkívül testestül — lelkestül azon leszünk, hogy a többi bajtársainkat is összetoborozzuk szerkesztő úr dicső zászlója alá, melynek diadalra vitelét mindnyájan szívünkben óhajtjuk.

Teszárs Vilmos
uradalmi erdőőr.

Csala 1899 április 23.

Nyugdíj egyesületünk megalapítását vitató s kedves lapunk hasábjain közzétett eszmecseréket a legnagyobb érdeklődéssel olvasván, legyen szabad nekem is szerény véleményemet nyilvánítanom.

Szükségesnek tartom én is, hogy az alapszabály tervezet 13. §. d. pontja oda módosíttassék, hogy az egyesületnek az a tagja, ki szolgálatából önhibáján kívül esvén ki, vagy pedig attól saját elhatározásából válik meg s azt bármely más tisztességes szolgálattal

cseréli föl, az egyesület tagjainak sorából addig kizárható ne legyen, míg tagsági kötelezettségeinek megfelelő és a tisztesség ösvényén halad

Ennek a véleményemnek az indokolása a saját tapasztalatomon alapul; tudok ugyanis esetet, hogy egy uradalomból az erdőőr csupán egy másiknak az árulkodására, bármiféle kihallgatás nélkül 8 nap alatt egyszerűen el lett bocsátva s ez ellen semmiféle jogorvoslatnak helye nincs. Legyen már most az illető vagyontalan és más uradalomban hamarosan szolgálatot nem kap, kénytelen más pályára lépni, mely ha esetleg igényeinek megfelel, a hurczolkodás költséges és hátrányos voltát elkerülendő, azon meg is marad.

Vegyünk fel azonban egy másik — szinte figyelemre méltó — körülményt. Jól tudjuk azt, hogy a legtöbb erdőbirtokos erdőőreinek javadalmazásáról nagyon mostohán gondoskodik s így az alkalmazott csakhamar eladósodván, pályáján sem családját eltartani, sem gyermekeit iskoláztatni nem képes s így akarva — nem akarva szintén kénytelen pályát cserélni. Ha az egyesület az ilyenektől további támogatását megvonná illetve azokat tagjainak sorából kizárná, valószínűleg sokan követnék példáját és a belépéstől vonakodnának s ez az egyesületnek csak hátrányára válnék.

Szükségesnek tartom ennél fogva, hogy az alapszabályok 13. § d. pontja oda módosíttassék hogy az egyesület tagjává lenni óhajtó a belépés idejében erdészeti vagy vadászati szolgálathoz álljon, de ha később szolgálatát más tisztességes pályával fölcseréli, egyébként azonban tagsági kötelezettségeinek megfelelő, továbbra is az egyesület rendes tagjának tekintendő és a többi tagokkal hasonló elbánásban részesítendő.

A gyűlésen legnagyobb sajnálatomra nem vehetek részt, az egy koronával azonban a költségekhez legközelebb hozzájárulok.

Barna István
főkápt. erdőőr.

Petrilla 1899 április 25.

Egyesületünk megalakításával kapcsolatos előleges költségek fedezésére Préda Péter kartársammal együtt egy—egy koronát utalványoztam.

Arra az esetre, ha a gyűlésen személyesen részt venni nem tudnék, kérem a szerkesztő urat, hogy ott engem képviselni és a következőket nevemben javaslatba hozni sziveskedjék:

1. Az 50 éven felül levők az ezen koron túl való éveiket szerény törlesztés mellett válthassák meg, illetőleg az ezek után járó tagsági díjakat lefizethessék.

2. Ki magának és családjának több segélyt és nyugdíjat akar biztosítani, az évente két vagy több tagsági díjnak megfelelő összeggel járuljon az egyesület vagyonának gyarapításához.

Abban az esetben, ha az egyesület olyanokat is

fölvenne kebelébe, kik írni nem tudnak ugyan, de azt, hogy az erdészet vagy vadászat terén állandó alkalmazásban állanak, igazolni képesek, nagyon sok tag lenne megszerezhető.

Benke Ignác.

Nagy-Lucska 1899 április 23.

Az alapszabályok 13 § d. pontjának módosítására nézve lapunk 28. számában a topánfalvai tisztelt kartársak részéről javaslatba hozott módosításhoz én is hozzájárulok és annak figyelembe vételét óhajtom, valamint teljesen osztozom Machai Pál kartársunk nézeteiben is, ezen kívül pedig még szükségesnek tartom a felhívást az egyes hatóságokkal közölni s azoknak lapunkból is mutatványokat küldeni, mi által ennek terjedése is biztosítva lenne.

Az egyesület megalapítása esetén a vagyon kezelésére nézve magamnak is vannak némi aggályaim, de ha az erős ellenőrzés mellett tisztességes kezekbe lesz letéve, úgy semmi veszedelemtől sem tarthatunk. Ezt úgy vélem megoldhatónak, ha a vagyont az országos erdészeti egyesület kezelné, vagy legalább örködnék felette, természetesen önrendelkezési jogainknak fenntartása mellett. Különben a jónak én sem leszek elrontója s azt hiszem, hogy a gyűlés ebben a tekintetben meg fogja találni a helyes utat.

Figyelemmel kísérve lapunkat arra a szomorú tapasztalásra jutottam, hogy a nagy kiterjedésű Schönborn-féle uradalom százát meghaladó erdészeti altiszti személyzete nagy közömbösséggel viseli magát irányában és csak kevesen akadnak közöttük, kik azt járatják s tán ezek sem igyekeznek kartársaikat ügyünknek megnyerni, mit az is igazolni lászik, hogy eddig alig 2—3 kartárs jelentette ki a mozgalmunkhoz való csatlakozását s azt, hogy egyesületünknek feltétlenül tagja óhajt lenni. Ezen a bajon segitendő mellékelve küldöm egyes általam ismertek névsorát abból a czélból, hogy részükre egy-egy lappéldányt és nyilatkozatot mutatványkép küldeni sziveskedjék. (A közölt 40 név között valóban két régi hátralékoson kívül ismerősre nem akadunk. A szerkesztő.)

A munkácsi erdőgondnoksághoz tartozó altisztek tagjai óhajtanak lenni az egyesületnek s azt hiszem, hogy a beregszásziak sem fognak hátramaradni.

A pünkösdi gyűlésen lehetőleg részt fogok venni s kérem közölni, hogy nekünk vármegyeieknek van-e igényünk féláru vasuti menetjegyre. (A vasuti szabályok után kutatni nagy elfoglaltságunk miatt nem vagyunk képesek, miután azonban a kérvény bélyegmentes, nem koczkáztatnak a postaköltségnél egyebet, ha kísértet tesznek; a kérvény mindenestre fölöttes hatóságuk által megfelelően záradékolandó arra nézve, hogy esküt tett vármegyei alkalmazottak.)—

Pap Sámuel
I. o. törvhat. erdőőr

Munkács 1899 április 20.

Kedves kötelességemnek vélek eleget tenni akkor, midőn a jelen alkalommal az Erdészeti Ujság előfizetőinek sorába lépek, magam elé tűzvé ez által a még csak élte kezdetén álló és még mindig csekély támogatásban részesülő s ezért nehéz anyagi viszonyokkal küzdő szak- és társadalmi lapunknak némileg való támogatását, egyuttal annak az óhajomásnak is kifejezést adva: bárha példámat számos szaktárs követné s tömörülve lapunk működését nem csak erkölcsileg, de anyagilag is támogatná, mi annak nem csak terjedését, hanem erősödését is maga után vonná s megmentené egyuttal minden alkalmatlan befolyástól.

A nyugdíj egyesület ügyében Budapesten a pünkösdi ünnepeken tartandó gyűlésen az éppen akkor kezdődő erdőrendezési munkálatok miatt nagy sajnálatomra nem fogok részt vehetni, de az eseményeket lapunk útján figyelemmel kísérendem s ha az ott hozandó határozatok kielégítenek, úgy az eszmét nem csak hogy magamévá teszem, hanem igyekezni fogok azt az uradalmunknál nagy számban levő szaktársaim között is terjeszteni s oda hatni, hogy a kitűzött zászló alá sorakozzanak.

Szabad István
urad. erdőgyakornok.

Szelistye 1899 április 20.

Reces lapunk 29-ik számában Leszher Alajos által közzétett indítványokhoz magam is hozzájárulok, mert ha levelét figyelemmel olvassuk, abban mindazokat megtaláljuk, mire szükségünk van. Úgyszintén magamévá teszem a topánfalvi kartársaknak lapunk 28-ik számában közölt indítványát, annyival inkább, mert szerény véleményem szerint nem csak a magán uradalmaknál bizonytalan szolgálatunk állandósága, hanem eléggé ingadozó még egyes hatóságoknál is. Különben ezt a dolgot nem akarom most feszegetni, lesz majd arra alkalom a közgyűlésen.

Végül kérem szerkesztő urat, esetleg lapunk tisztelt olvasóit, hogy velem Dobos Géza, Kovács János, Thodorovics Miklós, Zemkó Ferencz, Csurgay András és Kalmár Menyhért kartásaink lakás csimét közölni sziveskedjenek (Csurgay és Kalmár a szászsebesi m. kir. erdőhivatalnál vannak alkalmazva; előbbi lakása Telek, u. p. Vajdahunyad, utóbbié Prigona, u. p. Szaszcsesór, Szeben megye. A többiekre nézve nem adhatunk fölvilágosítást).

Krisán György
urad. erdőkezelő.

Malomháza 1899 április 25.

Sopron vármegyében a kincstári kezelésbe vett összes községi erdőknél alkalmazott kerületi erdőőrök, szám szerint huszonkilenczen értekezletükön elhatározták, hogy az alakítandó országos erdészeti altiszti nyugdíj és segély egyesület megalapításához szívvvel — lélekkel és teljes erővel hozzájárulnak, mely czélból

az országos gyűlésen magukat 3 tagu küldöttséggel fogják képviseltetni. A küldöttségbe megválasztva lettek:

Pilnik András Malamházáról
Barát Ferencz Nádasról
Sztrhárszky János Ágfalváról.

Midőn erről szerencsés vagyok a szerkesztő urat értesíteni, egyuttal kérem 30 darab nyilatkozatnak és az alapszabályok tervezetének a megküldését (A nyilatkozatokat elküldtük, az alapszabályok tervezetét tartalmazó lappéldányaink azonban már teljesen elfogytak s így a tervezetet most újból nyomatjuk oly czélból, hogy azokat a gyűlésen leendő tárgyalás hosszátosszassuk).

Pilnik András
védkerületi erdőőr.

Nagy-Köves 1899 április 27.

A nyilatkozatot van szerencsém aláírva beküldeni, valamint 2 frt. 50 kr. összeget az előzetes költségek fedezésére. Egyben van szerencsém jelenteni, hogy még három idegen erdőőrt is sikerült időközben megnyernem s így ezekre is biztosan számíthat az egyesület. E szerint itt a következők lesznek az egyesület tagjai: Delimán György, Novák Mihály, Proháb Bálint, Szilágyi Antal, Kospenda Pál, Kreszteszku Miklós, Szavulovits Pál erdőőrök, Tokern János erdőlegény, valamennyien a közalapítványoknál, valamint Lorisz József Mojsze József a Baiersdorf és Biach fakereskedő cég alkalmazottjai és Klambes uradalmi erdőőr. (A 2 f. 50 kr. beérkezett. Köszönet a kiváló buzgóságért! Adná az ég, hogy minden vidéken utánzója akadjon, akkor a siker iránt való minden aggodalom megszűnnék. A szerkesztő).

Delimán György
közalap. erdőőr.

Különfelek.

Gyűlésünkhöz. Lapunk eddigi számaiban közöltük azok neveit, kik már előzőleg jelentkeztek az országos gyűlésen való részvételre: ujabban számos résztvevő jelentkezett ismét, ezeknek neveit azonban térszűke miatt csak lapunk jövő számában közölhetjük, valamint a hozzánk intézett egyes kérdésekre is szerkesztői postánkkal csak akkor fogunk válaszolni. Lapunk szerkesztője a gyűlés közeledtével emberi erőt meghaladó munkát kénytelen minden segítség nélkül egymaga végezni s így szíves elnézését kérjük tisztelt olvasóinknak esetleges mulasztásainkért.

Tudakozódás. Szlimák János közalapítványi erdőőr tisztelt kartársunk azzal a kéréssel fordul lapunk tisztelt olvasóihoz, hogy vele Szabó Jánosnak, — ki 1894 évben végezte tanulmányait a királyhalmi erdőőri szakiskolában, — lakását közölni szíveskedjenek. A tudakozódó kartárs lakása Nyitra-Kolos.

Hova pályázzunk. A következő hirdetményt volt alkalmunk olvasni: Jász-Nagy-Kún-Szolnok vármegye területén fekvő Karczag rendezett tanácsu város határában létesített ezredéves erdő őrizetére, az erdősitések folytatása s egy tervezet nagyszabású faiskola létesítése és gondozása végett egy erdőőri állomás szerveztetvén, ennek betöltésére ezennel pályázat hirdettetik. — Javadalmazás: 300 frt. évi készpénz fizetés, természetbeni lakás és 5 k. hold földilletmény. Pályázók felhivatnak, miszerint kérvényüket életkorukról, erkölcsi magaviseletükről, az erdőőri szakvizsga letételéről, ép, egészséges testalkatukról s főképen jó látó és halló képességükről s eddigi alkalmaztatásukról kiállított bizonyítványaikkal együtt legkésőbb f. év június hó végeig a gödöllői m. kir. erdőhivatalhoz nyujtsák be. Kelt Karczag város polgármesterének megbízásából Gödöllőn 1899 évi április hó 26-án. M. kir. erdőhivatal.

A cseléd boszuja. Nagybecskeren mérgezés következtében meghalt Bujdosó Péter malomtulajdonos és kiderült, hogy egyik elbocsátott cselédje boszúból emésztette el a már hetvenöt esztendőös öreg embert. Bujdosó ugyanis a minap elbocsátotta Csányi Julcsa nevű cselédjét, mert észrevette, hogy a leány nem legbecsületesebb sáfárja az ő vagyonszájának. Néhány nap mulva Lecki Livia ajánlkozott cselédnek és az öreg ember föl is fogadta. Leckit az elcsapott cseléd küldötte Bujdosóhoz, hogy boszút álljon. A kenyérbe ugyanis maró higanyoldatot tétetett az új cseléddel és az öreg malomtulajdonos, miután a mérgezett kenyérből evett, meghalt. A dolog hamar kitudódott és Lecki Lidiát letartóztatták, a ki bevallotta, hogy Csányi Julcsa bérelte föl a mérgezésre. Most Csányi Julcsát is keresik, de eddig nem akadtak a nyomára.

Apagyilkos fiu. Belényesen Duma Mitru jó módu parasztgazdát megölte a fia. A fiu korhely életet élt, a pénz csak úgy olvadt kezében, s a mikor az apja gátat akart vetni a dorbézolásnak, a fiu ellene szegült, sőt kezét fogott reá. Egyszer a mult héten három napig nem jött haza a fiu. Éjszaka ivott, napal a kocsmában aludt. Az apában ez alatt megérett a szilárd elhatározás, hogy nem ad több pénzt a fiának. A korhely erre elhatározta, hogy ha nem kap pénzt, hát elveszi az öregtől. Így is történt s minap agyonlőtte az atyját. Az apagyilkos fiut elfogták.

Erdők elharácsolása Csikmegyében. Csikmegyéből írják, hogy az új gyimes-t. ocua-palánkai vasút kiépítése óta egyes községek, melyeknek erdők vannak, minden követ megmozdítanak, hogy erdőiken tuladjanak. Egész Csikmegye el van árasztva kül- és belföldi fakereskedők ágenseivel, a kik azon igyekeznek, hogy az erdőket olcsó áron megszerezhessek s az erdőket kéz alatt tényleg poton áron összevásárolják. Többek között fölemlítjük Csik-Madaras és Csik-Jenőfalva községeket, a melyek erdőállományukat kéz alatt egy bécsi cégnek adták el. A helybeli fakereskedők és fűrészgyár-tulajdonosok, a kiknek érdekeit sérti ez az eljárás, föl akarják hívni e visszaélésekre a kormány figyelmét, mert az erdő-törvény világosan elrendeli, hogy a közégi erdőket csupán nyilvános árverés mellett szabad eladásra bocsátani.

A bécsi arzenál foglya. Bécsből táviratozzák, hogy Novigradban Mapan Iva, egy tizenhét éves fiu olyan puska-modellt készített, a melylyel negyedóra alatt

hatszázszor lehet löni s egyszerre tizenöt patrónnal megtölteni. Mapant katonák kísérték Gráczból Bécsbe, ahol fogva tartják mindaddig, a míg találmányát megvizsgálják, nehogy a fiatal feltaláló, másnak találja elárulni titkát.

Egy séta miatt. Párját ritkító csekély ok miatt akarta magát vasárnap elemészteni egy tizennyolcz esztendőös leány, Vásárhelyi Gizella elárusítónő. Délután megkérte a bátyját, hogy menjen vele sétálni. A fiatal embernek nem volt rá ideje, miért is megtagadta testvére kérését. Ezen aztán összevesztek. A sétából nem lett semmi s ez annyira elkésérítette a leányt, hogy neki ment a Dunának. Este hét óra tájban a Ferenc József rakpartról ugrott a vízbe, de Grosz László szabósegéd észrevette a halni készülő leányt és kimentette.

Népitélet. Newyorkból borzalmas népitélet hírért jelentik. Georgia-állam Newnan nevű városában egy szerencsen meggyilkolt egy bérlőt és azután a bérlő feleségét is bántalmazni akarta, de az asszony elmenekült előle. Mikor a gyilkosságnak híre ment, a lakosság nagyon fölháborodott és halálra kereste a szerencsét. A bűnös ember mikor elfogták, így kiálltott föl:

— A bérlőt, bevallom, meggyilkoltam, de a feleségét nem bántottam, nem is akartam bántani.

A nép haraja azonban nem csillapodott. A szerencsét máglyára ítélték. Mielőtt a büntetést végrehajtották volna, levágták a szerencsen tiz ujját és a fülét, azután elevenen elégették. A rémes ítélet színhelyén megjelent a kormányzó is, de közbelépése eredménytelen maradt. A lincselés nagyon elkésérítette a szerencseneket. A lakosság fél, hogy boszut állnak, miért is a kormányzó katonaságot rendelt ki.

Új tűzoltóanyag. Eberhardt Miksa német mérnök olyan anyagot talált föl, a melylyel a legnagyobb tüzet is rövid idő alatt és aránylag könnyen el lehet oltani. Ez az anyag tejszerű szagtalan folyadék, a melyet minap mutatott be a föltaláló a Tatterszall versenypályáján meghívott közönség előtt, melynek soraiban a minisztériumok, a főváros, a tűzoltó parancsnokság és az államvasutak kiküldöttjein kívül sok nagy gyár képviselője és több hölgy is megjelent. A találmánnyal több kísérletet tett a föltaláló. Először egy petróleumba áztatott égő rongyot oltott el a keze közt, majd pedig egy két méter hosszú és egy méter széles gödörbe kátrányt öntött, leöntötte néhány kanna petróleummal és meggyújtotta. Előbb a petróleum égett, majd a szurok is tüzet fogott s két méter magas láng csapott ki a gödörből. A föltaláló csak egy vödört öntött foyadékából a forrón sistergő tüzre, a mely azonnal elaludt. Az utolsó kísérletre egy három méter hosszú, két méter magas máglyát raktak össze puha hasábfából és szalmából, leöntötték petróleummal, azután meggyújtották. Öt-hat méter magasan lobogott a láng, a mikor egy feeskendőből tűzoltóanyagot fecsken-dezett rá a föltaláló. Tizenöt másodpercnyi idő s negyvenötven liter folyadék elegendő volt a tűz eloltására s az izzó zsarátnokok annyira lehültek, hogy kézbe is lehetett venni. A hátramaradt fadarabokat szalma közé tették, újra leöntötték petróleummal, de a folyadékkal leöntött fa többé nem fogott tüzet, még csak föl sem melegedett.

Téli álmod alvó madarak. A tél szigora és az eledel hiánya sok állatot arra kényszerít, hogy elhagyja azt a vidéket, hol nyáron át bőségesen megrakott asztalra talált, vagy ha nem rendelkezik oly kitünően kifejtett mozgási szervekkel, mint a madarak, akkor átaluszsza az

életének nem kedvező időt, a telet. Így számos apróbb emlős állat, valamint a nálunk honos gyíkok, kigyók, békák s egyéb csuszómászók mindannyian átulusszák a telet. A madarak közül egy sincs olyan, mely rendes téli álmod aludna, de rendkívüli körülmények között mégis előfordulnak ilyen esetek. Így különösen hiteles adataink vannak, hogy Angliában, Németországban és Franciaországban már több ízben találtak téli időben megdermett fecskéket, parti lyukban vizek mellett, valamint a templomok tetőin alatt. Sőt Bronn szerint az Olaszországot és Franciaországot összekötő uton, a Maurienn völgyében van egy barlang, melyben minden télen a fecskék egész rajai találhatók a barlang tetejéről lelógva, teli álomba elmerülve.

Mesterséges selyem. A selyemhernyók vagy nem szállítanak selymet, vagy nagyon drágán szállítják. El kellett tehát jutnunk a mesterséges selyemhez. Egyik fajtája a Vandura selyem, a melyet gelatinból úgy állítanak elő, hogy a megfelelő edényekben a gelatint állandó hőmérséklet mellett tartják s onnan szálak alakjában kiszajtolják. A kijövő vékony szálacsákat géppel forgatott gombolyagra szorosan egymás mellé csavarják. A szálacsák nagyon gyorsan száradnak, egyforma vastagságúak és szépen fénylő, sima felszínűk van. Egyetlen munkás tiz ilyen gépet kezelhet és tiz órai munkaidő alatt nyolczvanezer angol yard hosszú szálát produkálhat, ami megfelel huszonnégyezer selyemgubósál hosszának. Hogy ez a selyem a vízben el ne mosódhassék, csekély sodrás után zárt kamrákban formaldehyd hatásának teszik ki. Az így preparált selyem egyáltalán nem mosható, festése pedig olyan könnyű, hogy egy selyemfaj sem mulja felül. A festő anyag kis mennyiségét a folyékony gelatinhoz adva, az behatol az egész tömegbe és a selyemszálak már a kívánt színben sajtolódnak ki az edényből. A Vandura selyem kétszer olyan olcsón állítható elő, mint a többi selyem fajták és valódi selyemmel valamint kamgarnnal és gyapottal együtt könnyen feldolgozható.

Posta minden faluban. A belügyminisztérium a múlt héten igen nevezetes rendeletet léptetett életbe. Eszerint Magyarország minden falujának lesz ezentul postája. Minden nagyközség, továbbá minden körjegyzői székhelyt képező kisközség, melyben postahivatal nincsen, köteles attól a postahivataltól, melynek forgalmi köréhez beosztva van, a községek lakosai számára érkezett, vagy azoktól feladott közönséges és ajánlott leveleket, nyomtatványküldeményeket stb. amennyiben azok átvételéről, vagy feladásáról az illetők önmaguk külön nem gondoskodnak, hetenkint legalább háromszor azzal a postaküldönczezel, ki a hivatalos levelek továbbításával megbízva van, elhozatni, illetőleg a postahivatalhoz elszállítani. A küldöncz értéküldeményeket is szállíthat, de persze csak úgy, ha az érdekelt felek erre felhatalmazzák. A küldönczöket a községi jegyző és bíró ellenőrzi, a kik számára a rendelet részletes utasításokat tartalmaz.

Ebből az új rendszerből főként a szerényebb sorsu emberekre háramlik előny, a kik ezentul a legelhagyottabb fészkekben is minden utánjárás nélkül birtokába juthatnak az őket illető postai küldeményeknek.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

Nincs többé láb fájas!

Óvjuk lábainkat
hidegtől, nedvességtől és meghűléstől.
Sem tyukszem, sem izzadós láb,
sem bőrkeményedés, sem lábdagánat,
sem labégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a
járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az
egész világon szabadalmazott asbesttalpbélés
sel látja el.

Kettősvastagságn 1 fnt 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr.
gyermeknek fele.

Az asbesttalpbélés kitűnőségét legjobban bizo-
nyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek
és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár
szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz
előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, pros-
pektusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Viszonteladóknek megfélelő árengedmény.

Általános asbestáru-gyár betéti társaság.
Budapest, VI., Sziv-utca 18.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legújabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus
hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjalag megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják
régii vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.
Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherceg udvari szállítói.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállítói.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.